

Més sobre el Castell de Requesens

En el 9 PAÍS del 7 de juny hi ha un article interessant i bellament descriptiu, del Sr. Sureda Prat, parlant de Requesens: del camí, del paisatge, del Castell...

Diu que el Castell és superbí, bell i harmoniós i que es conserva molt bé.

Quant a això últim, cal observar que tot el que es conserva són parets i reixes: les coses sòlides i no transportables. (Tan sols la Torre de l'Home-natge té un desperfecte; un llamp l'escantellà.) Però mobles, quadres, imatges, relleus en fusta (del notable "Saló de les Cares")..., tot ha desaparegut. Queda, però, el més valuós: el Castell majestuós i el bellíssim paisatge.

En temps de la Guerra Civil, el Castell fou espoliat irresponsablement. Ací no hi hagueren ministres de cultura, ni simples delegats de cap organisme oficial, ni res de res, que posés fre als robatoris.

Acabada la Guerra, crec que s'hi instal·laren soldats, i ja sabem com deixaven les coses... Després, quedà una temporada a la bona de Déu.

Jo, llavors, vivia lluny d'aquesta comarca, però uns excursionistes que visitaren el Castell en parlaren del seu estat deplorable. Si bé encara funcionava la conducció d'aigua, si una

canyeria es rebentava l'aigua corria per dintre l'edifici fins que, saltant per les escales i passant per on podia, sortia a fora.

Durant algun temps, Requesens fou dels Srs. Borès i Pere Pujol (cosins entre ells) que, segons m'han dit, hi tenien vertader afecte i feren quelcom per protegir-ho; no ho sé detalladament. Però vivien a Barcelona i encara que a vegades hi anessin, el Castell no es tornà a moblar ni, naturalment, a habitar.

La que sotasigna, néta de l'arquitecte Comalat que el va reconstruir, té les fotografies del Castell de l'any 1893, en anar a començar la reconstrucció. Gairebé tot era un munt d'enderrocs. I d'aquelles ruïnes s'aixecà, en pocs anys, l'imponent edifici que per ara podem encara contemplar. Això exigí una total dedicació de l'arquitecte a aquesta obra, fins al punt que passà a residir a Requesens. I no cal dir l'interès i la il·lusió del promotor, el Comte de Peralada.

Hem vist, doncs, que hi hagué coses que es perderen per cobdícia, altres per abandó. Però també hi hagué qui malmeté les coses a ciència i consciència, purament per esperit de destrucció.

Puc citar una làpida que hi ha en-

trant a la Capella, a mà esquerra, que perpetuava els noms dels qui havien intervingut principalment en la reconstrucció del Castell.

El nom del meu avi sé que hi era, i és clar que abans devia nomenar els qui l'havien fet aixecar de bell nou: el Comte de Peralada i la seva germana la Comtesa de Montenegro. Doncs bé, aquesta làpida ha estat picada i malmesa fins al punt de deixar-la il·legible.

Els actuals propietaris tenen el Castell tancat i no en faciliten massa l'anada, segurament per salvar el que encara sigui salvable. Si es pogués tornar a donar-li vida! És clar que no s'hi pot intervenir d'altra manera que trobant una forma de protecció i de destinació que ells acceptessin, perquè, en definitiva, és propietat seva.

A casa tinc una colla de fulls que en temps del meu avi oferien als visitants per si volien escriure-hi quelcom. Entre les moltes signatures, n'hi ha algunes de grans personatges.

En un d'aquests fulls, hi ha un vers del poeta Ferran Agulló (Pol), que diu així:

Castell dels Rocabertis,
niu d'àngels reials,
que esguardes l'ample plana

El saló de l'antiga xemeneia del Castell de Requesens.

